

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/3/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2315224795
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2315224795.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jozefa Mačēja a členov senátu JUDr. Kataríny Slováčekovej a JUDr. Daniela Ilavského v spore žalobcu: S. D., nar. XX. I. XXXX, D. XXX, zast. advokátom JUDr. Adriánom Cakom, Trnava, Rázusova 6, proti žalovanej: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody 19.000 eur a príslušenstva spôsobenej pri výkone verejnej moci, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo 14. októbra 2019 č. k. 10C/776/2015-139, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca voči žalovanej domáhal zaplatenia 19.000 eur a príslušenstva titulom náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci.

2. Právne odôvodnil rozsudok aplikáciou ust. § 3 ods. 1 a § 100 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „O.z.“), § 1 ods. 1, § 2, § 5 ods. 1 a 2, § 22 ods. 1, 2, 3 a § 23 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ako aj § 27 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

3. Vecne dôvodil tým, že sa najsamprv musel vyporiadať s tým, ktorý zo zodpovednostných zákonov je potrebné aplikovať na predmetnú vec. Vychádzal zo zistených skutkových okolností, t. j. že proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie uznesením Okresného úradu vyšetrovania PZ Nitra 24. júla 1998 ČVS:OÚV-498/03-NR-1997 pre trestný čin krádeže a uznesením Okresného súdu Nitra z 24. júla 1998 sp. zn. 5Tp/33/1998 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre z 3. augusta 1998 sp. zn. 4To/161/1998 bol žalobca vzatý do väzby. Uznesením Okresného súdu Nitra z 9. júla 1999 sp. zn. 5Tp/33/1998 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre z 30. júla 1999 sp. zn. 4To/156/1999 bol žalobca prepustený z väzby. V dôsledku výkonu väzby žalobca bol vo väzbe od 23. júla 1998 do 30. júla 1999. Žalobca bol nakoniec spod obžaloby oslobodený rozsudkom Okresného súdu Nitra zo 16. januára 2014 sp. zn. 1T/64/2001 v spojení s uznesením Krajského súdu Nitra z 31. júla 2014 sp. zn. 4To/68/2014 z dôvodu nepreukázania, že skutok spáchal obžalovaný, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 31. júla 2014. Uznesenie o obvinení a uznesenie o vzatí do väzby boli vydané za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., teda rozhodujúcim pre posúdenie veci je zákon č. 58/1969 Zb. Druhou otázkou, ktorou sa musel zaoberať bola otázka námietky premlčania zo strany žalovanej. Vzhľadom na vymedzenie žalobného nároku, žalobca sa domáhal náhrady škody za nezákonné rozhodnutie o vzatí do väzby z titulu náhrady

nemajetkovej ujmy, teda rozhodnutia Okresného súdu Nitra z 24. júla 1998 sp. zn. 5Tp/33/1998 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre z 3. augusta 1998 sp. zn. 4To/161/1998. Podľa názoru súdu prvej inštancie pri posudzovaní účinkov námietky premlčania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 O. z., ktorá začala plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bol žalobca oslobodený spod obžaloby, teda nasledujúcim dňom po 31. júli 2014 / 1. augusta 2014 / a uplynula 1. augusta 2017. Žaloba na súd bola podaná 16. novembra 2015, tzn. pred uplynutím premlčacej doby. Pri nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné nárok posudzovať aj v súvislosti s článkom 5 ods. 1 a 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor) aj v prípade, keď nárok vznikol podľa § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2007 sp. zn. 4Cdo/177/2005 (uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. R 13/2009). Stotožnil sa s právnym názorom NS SR uvedeného v predmetnom rozhodnutí, podľa ktorého zákon č. 58/1969 Zb. neumožňuje náhradu nemajetkovej ujmy pri zodpovednosti štátu na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe. Z § 5 zákona okrem iného vyplýva, že právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené, alebo ak bol spod obžaloby oslobodený. Zákon č. 58/1969 Zb. nedefinuje pojem „škoda“, z ktorého dôvodu je potrebné podľa § 20 zákona č. 58/1969 Zb. subsidiárne vychádzať z ustanovení O. z., podľa ktorého sa uhrádza skutočná škoda, a to čo poškodenému ušlo - ušlý zisk podľa § 442 ods. 1 O. z. Skutočná škoda predstavuje ujmu, ktorá znamená zmenšenie majetkového stavu poškodeného, oproti stavu pred škodnou udalosťou a je objektívne vyjadriteľná peniazmi. Za ušlý zisk sa považuje ušlý zisk spočívajúci v nezväčšení majetku poškodeného. Nárok na náhradu škody za väzbu zaručuje nielen zákon č. 58/1969 Zb., ale aj článok 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, ale aj článok 5 ods. 5 Dohovoru. Podľa tohto článku každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť a každý kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie. Podmienkou práva na odškodnenie je porušenie práva niektorého ustanovenia článku 5 ods. 1 až 4 Dohovoru, alebo že pozbavenie osobnej slobody bolo v rozpore s vnútroštátnym právom. Predpokladom tohto nároku je vznik škody v príčinnej súvislosti s namietaným porušením článku 5 Dohovoru. Súd prvej inštancie v danom prípade skúmal splnenie všetkých zákonných predpokladov pre úspešné uplatnenie nároku podľa ustanovení § 1 až 4 zákona č. 58/1969 Zb. Na základe pripojeného spisu Okresného súdu Nitra sp. zn. 1T/64/2001, uznesenia o vzatí do väzby zistil, že žalobca splnil podmienky pre uplatnenie práva, nakoľko žalobca využil riadne opravné prostriedky včas a riadne. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/68/2010 z 29. februára 2012, ktoré prelomilo v danej právnej oblasti časovo skoršieho rozhodnutia vrátane judikátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/201/2007, pričom citované rozhodnutie spojilo doteraz nesporný účinok oslobodenia obžalovaného spod obžaloby právoplatným rozhodnutím s nárokom na náhradu škody voči štátu podľa zákona č. 58/1969 Zb. so spochybneným účinkom súbežného vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 11 O. z. a nasl., čím odpadla nutnosť skúmania, či zo strany orgánov činných v trestnom konaní došlo k excesu v rámci výkonu ich zákonných povinností, pretože trestné stíhanie žalobcu je nutné bez ďalšieho označiť ako nezákonné. Vykonaným dokazovaním zistil, že väzba trvala v rozpätí od 23. júla 1998 do 30. júla 1999, teda takmer jedného roka, kedy žalobca bol pozbavený osobnej slobody. K výške škody sa žalobca v žalobe a počas konania snažil uviesť okolností, na základe ktorých žiadal priznať nemajetkovú ujmu v peniazoch, predovšetkým poukazoval na skutočnosť, že nezákonným rozhodnutím došlo k rozpadu jeho manželstva a následného rozvodu, k nie dobrému vzťahu so synom, problémom so zamestnaním. Ako dôkaz o rozpade manželstva žalobca predložil rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. 13C/29/2005, ktorým bolo jeho manželstvo rozvedené. Z tohto zistil, že manželia uzavreli manželstvo 18. marca 1989. Už v návrhu na rozvod manželstva žalobca, ktorý bol v konaní navrhovateľom uviedol, že prvé nezhody medzi manželmi vznikli päť rokov po uzavretí manželstva potom, ako si žalobca našiel priateľku. Spoločnú domácnosť opustil a s manželkou nežije od roku 2000. Z toho vyplýva, že žalobca si našiel priateľku okolo roku 1994. Je potrebné uviesť, že žalobca v návrhu na rozvod manželstva vôbec neuviedol, že dôvodom na rozvod manželstva bola aj väzba žalobcu. V tomto smere ako svedkyňa pred súdom vypovedala Renáta Šáriková - bývalá manželka žalobcu, ktorá uviedla, že žalobcu rok navštevovala vo väzbe. V tom čase mala problémy s prácou a finančné problémy. Synovi klamala, že otec je v nemocnici a ten má doposiaľ blok voči otcovi. Po prepustení žalobcu z väzby bola už dva mesiace zamestnaná v zahraničí. Žalobca mal výhrady k tomu, že odišla robiť do zahraničia, pričom bol aj psychicky labilný. Vznik nemajetkovej ujmy je potrebné riadne odôvodniť a preukázať (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 29. júna 2001 sp. zn. 30Cdo/1684/2010). Rozhodnutím o vzatí do

väzby žalobcu došlo k zásahu do ústavou garantovaných práv žalobcu, avšak takýto zásah predstavuje možnú príčinu vzniku ujmy, nie však ujmu samotnú. Súd v danom prípade poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lavrechov vs. Česká republika, ktorý dospel k záveru, že: „ďalej je potrebné poznamenať, že skutočnosť, že bol sťažovateľ oslobodený spod obžaloby, sama o sebe neznamená, že jeho trestné stíhanie bolo nezákonné alebo od počiatku inak vadné“. Dôkazné požiadavky, ktoré je potrebné splniť, aby mohla byť osoba uznaná vinnou (bežne označované ako dôkaz nad rozumnú pochybnosť) sa líšia od dôkazných požiadaviek, ktoré je potrebné splniť, aby mohla byť osoba trestne stíhaná (v tomto prípade sú bežne označované ako dôvodné podozrenia, že osoba spáchala trestný čin). Z tohto dôvodu môžu existovať prípady dôvodného podozrenia, ktoré v súdnom konaní nevyústia v odsúdenie nad rozumnú pochybnosť. Žalobca nepreukázal v danom prípade, aký negatívny vplyv malo rozhodnutie o vzatí do väzby na jeho ďalší život, nepreukázal vznik psychickej ujmy, neprodukoval dôkazy, že došlo k narušeniu rodinných, priateľských vzťahov, že rozhodnutie o väzbe malo negatívny vplyv na jeho prácu, že práve toto rozhodnutie malo za príčinu rozpad jeho manželstva, toľž, keď v čase podania návrhu na rozvod manželstva ani on sám skutočnosť, že bol vo väzbe, nepovažoval za príčinu rozpadu manželstva.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca prostredníctvom svojho zástupcu v zmysle § 355 ods. 1 C. s. p. v celom rozsahu odvolanie z dôvodu § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p., ktoré odôvodnil tým, že so skutkovými zisteniami, ktoré prijal súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní nesúhlasí a považuje ich za nesprávne. Výsluchom svedkyne M. D. bolo zistené, že k rozvodu manželstva so žalobcom došlo z dôvodu vzatia žalobcu do väzby. Jej výsluchom bolo preukázané, že väzba mala negatívny dopad na život žalobcu v období po prepustení z väzby a že v dôsledku vzatia žalobcu do väzby boli narušené jeho rodinné a priateľské vzťahy. Vznik psychickej ujmy žalobcu je preukázaný výsluchom žalobcu, ktorý na pojednávaní uviedol, že väzba ho po duševnej stránke položila. Žalobca je muž a s problémami sa musel vysporiadať sám. Odbornú pomoc lekára, resp. psychológa nevyhľadal, preto skutočnosť ohľadne jeho zlého psychického stavu nevie doložiť písomným dôkazom. Dôvody rozvrátenia manželstva uvedené v rozsudku Okresného súdu Galanta, ktorým bolo rozvedené manželstvo žalobcu nepovažuje za relevantné pre daný spor. Svedkyňa M. D. bola v predmetnej veci vypočutá a preto žalobca považuje za správne vychádzať pri posúdení sporu zo skutočností zistených jej výsluchom v tomto konaní. Vzhľadom na uvedené navrhuje odvolaciemu súdu aby po preskúmaní napadnutého rozsudku z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p. zmenil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že žalobe žalobcu vyhovie a prizná mu náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, ktorá považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a zákonný. Prikláňa sa k názoru súdu prvej inštancie, ktorý v napadnutom rozhodnutí konštatuje, že: „Už v návrhu na rozvod manželstva žalobca, ktorý bol v konaní navrhovateľom uviedol, že prvé nezhody medzi manželmi vznikli päť rokov po uzavretí manželstva potom, ako si žalobca našiel priateľku. Spoločnú domácnosť opustil a s manželkou nežije od roku 2000. Z toho vyplýva, že žalobca si našiel priateľku okolo roku 1994. Je potrebné uviesť, že žalobca v návrhu na rozvod neuviedol, že dôvodom na rozvod manželstva bola aj väzba žalobcu.“ (bod 31 odôvodnenia). Ako už uviedla na pojednávaní dňa 20. októbra 2016, žalobca sám v návrhu na rozvod manželstva a neskôr aj na pojednávaní tvrdil, že ich manželstvo bolo harmonické, až kým si po piatich rokoch manželstva žalobca nenašiel priateľku. V tomto období vyplývajú z rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 10. júla 2005 sp. zn. 13C/29/2005 (ďalej len „rozsudok o rozvode manželstva“) sa žalobca zdržiaval málo doma až napokon opustil spoločnú domácnosť. Na žiadnom mieste v rozsudku o rozvode nie je uvedené, že by rozvod bol následkom žalobcovej väzby. Samotná svedkyňa v rozvodovom konaní na pojednávaní potvrdila, že k nezhodám v manželstve prišlo na základe toho, že si žalobca v tom období našiel priateľku. Svedkyňa konštatovala, že práve žalobcova priateľka bola dôvodom rozpadu ich manželstva. Žalobca si však v zmysle svojich vlastných tvrdení produkovaných v rozvodovom konaní našiel priateľku po 5 rokoch od uzatvorenia manželstva (niekedy v roku 1994), teda nepochybne pred rozhodnutím o vzatí do väzby (07/1998). Na základe uvedeného má žalovaná za to, že nemôže existovať príčinná súvislosť medzi rozvodom manželstva žalobcu a svedkyne a rozhodnutím o vzatí do väzby, nakoľko manželstvo v tomto prípade bolo rozvrátené už dávno pred samotným výkonom väzby. Žalobca v odvolaní spochybňuje dôvody rozvrátenia manželstva uvedené v rozsudku o rozvode manželstva. Žalovaná má však primárne za to, že keby bola väzba tak značným dôvodom pre rozvrátenie manželstva, ako žalobca a jeho bývala manželka tvrdia v tomto konaní, žalovaná nevidí jediný dôvod, pre ktorý by to pri rozvode aspoň jedna zo strán, a teda ako žalobca tak jeho bývalá manželka,

nespomenuli. Výsluch bývalej manželky žalobcu ako aj žalobcu samého je v tomto prípade na základe vyššie uvedeného podľa žalovanej tendenčný, nakoľko značne odporuje tomu, čo bolo žalobcom a jeho vtedajšou manželkou tvrdené a súdom prevzaté do rozsudku o rozvode manželstva. Žalovaná preto v tomto prípade spochybňuje hodnovernosť oboch výpovedí. Žalovaná považuje za potrebné zdôrazniť, že okolnosti rozvratu manželstva, resp. námietka žalobcu o nesprávnom vyhodnotení skutkového stavu v otázke dôvodov rozvratu manželstva žalobcu a svedkyne tvoria podstatnú časť žalobcom podaného odvolania. Správnosť tejto argumentácie žalobcu žalovaná spochybnila. Ostatné námietky žalobca uvádza len okrajovo či podporne bez poskytnutia relevantnej skutkovej argumentácie, keď sa obmedzuje na zjednodušené tvrdenie o zhoršenom psychickom stave či rozvrate rodinných a priateľských vzťahov. Žalovaná má v tomto prípade za to, že žalobca pri preukazovaní vzniku ním uvádzanej nemajetkovej ujmy neunesol dôkazné bremeno, keď okrem výsluchu bývalej manželky (ktorej výpoveď je spochybnená jej vyjadreniami v rozvodovom konaní), nepredložil/nenavrhol žiaden relevantný dôkaz. Žalovaná poukázala na fakt, že kontradiktórny charakter konania znamená predovšetkým to, že pre úspech vo veci je nevyhnutné tvrdené skutočnosti náležite preukázať, ergo uniesť dôkazné bremeno. V žiadnom prípade nie je dôvodné vznik nemajetkovej ujmy, ako jednej z podmienok vzniku nároku na náhradu škody v intenciách zákona č. 58/1969 Zb. (resp. zákona č. 514/2003 Z. z.), spod týchto predpokladov vyčleňovať. Inak povedané, vznik a rozsah nemajetkovej ujmy musí byť v konaní v intenciách zákona č. 58/1969 Zb. náležite preukázaný rovnako ako existencia ďalších predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu. Potreba preukázania vzniku nemajetkovej ujmy v žalobcom tvrdenom rozsahu, v konaniach v zmysle zákona č. 58/1969 Zb., resp. zákona č. 514/2003 Z. z., vychádzajúca prvotne z kontradiktórnej povahy civilného sporového konania a zákonom stanovených podmienok pre jej priznanie bola deklarovaná napríklad uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 273/2013 z 29. mája 2014, v ktorom Najvyšší súd SR považoval za správny záver súdov nižšieho stupňa, keď na margo ich rozhodnutí uviedol: „Zhodli sa na tom, že žalobkyňa v konaní dostatočne spoľahlivo nepreukázala dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, keď náležite nepreukázala rozsah nepriaznivých následkov, ktoré jej mali v súvislosti s nesprávnym úradným postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky pri vybavovaní sťažnosti vzniknúť, a jej všeobecné tvrdenia v tomto smere zostali v konaní dôkazne nepodložené. Pokiaľ žalobkyňa v odvolacom konaní zotrvala na svojej argumentácii, aj odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa o neopodstatnenosti časti žaloby z uvádzaných dôvodov, ponúkol dostatočné vysvetlenie toho, prečo z právneho hľadiska nebolo možné akceptovať argumentáciu odvolateľky (žalobkyne).“ Ďalej možno poukázať napr.: na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Co 129/2014-116 zo dňa 21. mája 2014, v ktorom súd uviedol, že „zákonodarca pri existujúcej právnej úprave všeobecnému súdu neposkytol oprávnenie na poskytnutie primeranej nemajetkovej ujmy len pri konštatovaní porušenia práva navrhovateľa bez negatívneho prejavu v jeho sfére, a to na rozdiel od čl. 127 Ústavy SR relevantného pre Ústavný súd SR.“ Rovnako aj Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí č. k. 2Co/240/2016-256 zo dňa 30. mája 2018 konštatoval, že: „je správny aj záver súdu prvej inštancie, že žalobcu v spore zaťažovalo dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať (aspoň v základnom rozsahu) skutočnosti, z ktorých by vyplývalo, že mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu okresného súdu vznikla nemajetková ujma, na ktorej reparáciu je potrebné priznať aj náhradu v peniazoch. Odvolací súd, vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov, a rovnako Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenie sp. zn. IV. ÚS 1/2012) poukazuje na to, že dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i kritérií pre ich určenie jej výšky, stíha výlučne poškodeného.“ Z uvedeného vyplýva, že štát nesie zodpovednosť za vzniknutú nemajetkovú ujmu v prípade, ak žalobca v civilnom sporovom konaní v intenciách zákona č. 58/1969 Zb., resp. zákona č. 514/2003 Z. z. unesie dôkazné bremeno a teda preukáže kumulatívne naplnenie všetkých vyššie uvedených zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu, medzi ktoré patrí aj existencia samotnej ujmy, náhrady ktorej sa žalobca domáha. V konečnom dôsledku rovnako musí žalobca preukazovať aj vznik majetkovej škody a niet žiadneho zákonného podkladu pre záver, že v prípade nemajetkovej ujmy by mali byť podmienky pre priznanie jej náhrady odlišné. Potrebu preukázania existencie nemajetkovej ujmy v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. konštatoval aj Ústavný súd SR vo svojom uznesení sp. zn. IV. ÚS 1/2012 zo dňa 12. januára 2012 kde uvádza: „Rovnako je podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach posudzovanej veci z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný právny názor krajského súdu, v zmysle ktorého „Dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i kritérií pre určenie jej výšky stíha výlučne poškodeného.“ Žalobca naďalej predkladá súdu len ničím nepodložené tvrdenia všeobecného charakteru, ktoré žiadnym spôsobom neumožňujú prijatie záveru o tom, že nemajetková ujma v tvrdenom rozsahu skutočne v jeho osobnej sfére vznikla ako

dôsledok rozhodnutia o väzbe. Z uvedeného vyplýva, že vo veci žalobcu absentuje preukázanie tak vzniku nemajetkovej ujmy ako aj príčinnej súvislosti medzi výkonom väzby a nemajetkovou ujmov. Záverom si žalovaná dovoľuje dať odvolaciemu súdu do pozornosti argumentáciu, ktorú predniesla v konaní pred súdom prvej inštancie vo vzťahu k premlčaniu nároku žalobcu podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb. Napriek skutočnosti, že žalovaná považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, zastáva názor, že otázku premlčania súd prvej inštancie nevyhodnotil správne a nárok žalobcu bolo potrebné zamietnuť už z dôvodu jeho uplatnenia po osobitným zákonom stanovenej premlčacej lehote.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou stranou v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 C. s. p., § 362 ods. 1 C. s. p.) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 C. s. p. prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) za splnenie povinnosti ustanovenej v ust. § 219 ods. 3 C. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

7. Podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Ustanovením § 387 ods. 2 C. s. p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd považuje za potrebné sa vyjadriť k odvolacej námietke žalobcu, konkrétne k ust. § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C. s. p. a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán sporu alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až § 194 C. s. p.

10. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia rozsudku odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle 220 ods. 2 C. s. p. Ako už bolo uvedené prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanom spore, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Učinené zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Napadnutému rozhodnutiu nemožno vytknúť ani nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývajú, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim

z § 191 až § 194 a § 205 C. s. p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

11. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p., ktorý by sa týkal chyby v zisťovaní skutkového stavu nebol zistený, pričom odvolací súd považuje za presvedčivé argumenty v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil. Týkalo sa to aj rozhodnutia o náhrade trov konania priznaných žalovanej na základe úspechu v spore v plnom rozsahu.

12. Vzhľadom k tomu, že žalovaná bola úspešná i v odvolacom konaní podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. vznikol jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovanej bol preto voči žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí podľa § 262 ods. 2 C. s. p.

13. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3 : 0 (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších zmien a doplnení; § 393 ods. 2 druhá veta C. s. p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.